

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2024 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy M. D. skazanego z art. 200 § 1 k.k. i inne,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt II Ka 424/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Krasnymstawie z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt II K 522/22,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[PGW]

UZASADNIENIE

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Krasnymstawie z dnia 10 maja 2023 r., w sprawie II K 522/22, M. D. został uznany za winnego tego, że:

I/ w 2012 r. daty bliżej nieustalonej w K. woj. [...], doprowadził swoją małoletnią pasierbicę w wieku lat 8 K. W. do poddania się innej czynności seksualnej, polegającej na dotykaniu małoletniej pokrzywdzonej ręką w intymne

okolice krocza, przy jednoczesnym pobudzaniu własnych narządów płciowych – i czyn ten zakwalifikowano z art. 200 § 1 k.k.;

II/ w czerwcu 2016 r. daty bliżej nieustalonej w K. woj. [...], doprowadził małoletnią pasierbicę w wieku 12 lat K. W. do poddania się innej czynności seksualnej, polegającej na dotykaniu ręką małoletniej pokrzywdzonej w intymne okolice krocza – czyn ten zakwalifikowano z art. 200 § 1 k.k.;

III/ w lutym 2020 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w K. woj. [...], wykorzystując stosunek zależności wynikający ze sprawowanej faktycznej opieki nad małoletnią pasierbicą K. W. w wieku lat 15, doprowadził ją do poddania się innej czynności seksualnej, polegającej na dotykaniu pokrzywdzonej ręką w intymne okolice krocza przy jednoczesnym pobudzaniu własnych narządów płciowych – i czyn ten zakwalifikowano z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 199 § 1 k.k.;

IV/ we wrześniu 2020 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w K. woj. [...], wykorzystując stosunek zależności wynikający ze sprawowanej faktycznej opieki nad małoletnią pasierbicą K. W. w wieku lat 16 doprowadził ją do poddania się innej czynności seksualnej polegającej na zsuwaniu z leżącej pokrzywdzonej spodni od piżamy – i czyn ten zakwalifikowano z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 199 § 1 k.k.;

V/ w okresie od 2016 r. daty bliżej nieustalonej do czerwca 2021 r. daty dziennej bliżej nieustalonej, w K. woj. [...] znęcał się fizycznie i psychicznie nad nieporadną ze względu na wiek, zaś w okresie od czerwca 2021 r. daty bliżej dziennej nieustalonej do 3 czerwca 2022 r. nieporadną ze względu na stan psychiczny pasierbicą K. W. w ten sposób, że wypędzał z domu, szarpał za odzież i ręce, używał pod jej adresem obraźliwych i poniżających określeń, wypominał jedzenie, szantażował pozbawieniem możliwości rozwoju zainteresowań, spaleniem książek, umieszczeniem w Domu Dziecka oraz koniecznością szybkiego usamodzielnienia się, ograniczał swobodę korzystania z telefonu komórkowego, sprawdzał wbrew woli pokrzywdzonej zawartość użytkowanego przez nią telefonu, który zabierał z użyciem siły, przeszukiwał rzeczy osobiste łącznie z bielizną, groził pobiciem i trwałym uszkodzeniem ciała, zaś latem 2020 r. daty bliżej dziennej nieustalonej inwigilował podejmując próby nagrywania pokrzywdzonej podczas kąpieli za pomocą instalowanej bez jej zgody i wiedzy kamery w łazience – a więc czynu z art. 207 § 1a k.k.

- przy czym ustalono, że czyny przypisane w pkt III i IV wyroku popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.;

Sąd Rejonowy w Krasnymstawie dalej orzekł następująco:

- za czyn z pkt I na podstawie art. 200 § 1 k.k. skazał oskarżonego M. D. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 41a § 2, § 3a, § 4 i § 5 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środki karne w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną na okres 4 lat, określając termin wykonania tego środka na dzień opuszczenia Zakładu Karnego, a także zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 20 metrów na okres 4 lat oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną osobiście na okres 4 lat; na podstawie art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec niego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk i wykonywania wszelkich zawodów albo działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi na okres 4 lat;

- za czyn z pkt II na podstawie art. 200 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 41a § 2, § 3a, § 4 i § 5 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środki karne nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną na okres 4 lat, określając termin wykonania tego środka na dzień opuszczenia Zakładu Karnego, a także zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 20 metrów na okres 4 lat oraz orzekł zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną osobiście na okres 4 lat;

- na podstawie art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk i wykonywania wszelkich zawodów albo działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi na okres 4 lat;

- za ciąg przestępstw obejmujący czyny z pkt III i IV na podstawie art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 41a § 2, § 3a, § 4 i § 5 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środki karne nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną na okres 4 lat określając termin wykonania tego środka na dzień opuszczenia Zakładu Karnego, a także zakazu zbliżania się

do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 20 metrów oraz orzekł zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną osobiście, obydwa środki na okres 4 lat; na podstawie art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk i wykonywania wszelkich zawodów albo działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi na okres 4 lat;

- za czyn z pkt V na podstawie art. 207 § 1a k.k. skazał go na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 41a § 1, § 3a, § 4 i § 5 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środki karne nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną na okres 4 lat, określając termin wykonania tego środka na dzień opuszczenia Zakładu Karnego, a także zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 20 metrów oraz orzekł zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną osobiście - obydwa środki na okres 4 lat;

- na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w zakresie czynu przypisanego w pkt V;

- na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności za czyny z pkt I, II i V oraz za ciąg przestępstw obejmujący czyny z pkt III i IV połączył i jako karę łączną wymierzył M. D. karę 6 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 90 § 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczone za czyny w pkt I, II i V oraz za ciąg przestępstw obejmujący czyny z pkt III i IV jednostkowe środki karne nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną, zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 20 metrów i zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną osobiście, połączył orzekając wobec oskarżonego łącznie środek karny nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną na okres 7 lat określając termin wykonania tego środka na dzień opuszczenia Zakładu Karnego, a także zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 20 metrów oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną osobiście – obydwa na okres 7 lat;

- na podstawie art. 90 § 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczone za czyny w pkt I, II oraz za ciąg przestępstw obejmujący czyny z pkt III i IV jednostkowe środki karne

zakazu zajmowania wszelkich stanowisk i wykonywania wszelkich zawodów albo działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi, połączył orzekając wobec oskarżonego M. D. łącznie środek karny zakazu zajmowania wszelkich stanowisk i wykonywania wszelkich zawodów albo działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi na okres 7 lat.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcia w zakresie dowodów rzeczowych, zaliczenia na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz co do kosztów procesu.

Apelacje od tego wyroku wniosło dwóch obrońców M. D.

Adw. W. R. zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił obrazę art. 7 k.p.k. wobec tego, że Sąd dowolnie ocenił materiał dowodowy i dał wiarę wszystkim dowodom, które potwierdzały zarzuty aktu oskarżenia; nadto obrazę art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., gdyż Sąd pominął te fragmenty w uzasadnieniu zeznań K. W., które nie korespondowały z koncepcją aktu oskarżenia; zarzucił także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść.

Drugi obrońca oskarżonego, adw. F. P., oparł podstawy apelacji o treść art. 438 pkt 1 – 4 k.p.k. i zarzucił: obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i w rezultacie uznanie oskarżonego za winnego, pomimo braku ku temu obiektywnych i miarodajnych dowodów; obrazę przepisów prawa materialnego, to jest: - art. 41a § 2 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość 20 metrów, podczas gdy przepis ten przez pryzmat skazania za popełnienie przestępstwa z art. 200 k.k. ma zastosowanie i skutek jedynie w odniesieniu do małoletnich do 15 roku życia; ponadto art. 85 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wobec orzeczenia kary łącznej na zasadzie asperacji zamiast pełnej absorpcji.

Apelacja zawierała także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść, a wynikający z obrazy powyżej wskazanych przepisów, nadto zarzut niewspółmierności orzeczonej kary.

Od powyższego wyroku Sądu I instancji apelację wniósł również Prokurator Rejonowy w Krasnymstawie, zaskarżając na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 19 września 2023 r., w sprawie II Ka 424/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z powyższym wyrokiem Sądu odwoławczego nie zgodził się obrońca skazanego M. D., adw. W. R., który wnosząc kasację zaskarżył ten wyrok w całości zarzucając:

1/ rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku – art. 170 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 192 § 1 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii specjalisty seksuologa, gdyż pokrzywdzona K. W. ma zaburzoną orientację seksualną – co mogło wpłynąć na stan jej zdrowia psychicznego i prawdziwość jej zeznań (k. 92v), którymi obciąża oskarżonego-ojczyma o inne czynności seksualne. Sąd wniosek oddalił i uznał, że zmierza on do przedłużenia postępowania, nie jest przydatny i jest spóźniony;

2/ art. 190 § 1 k.p.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., albowiem Sąd I instancji przesłuchał pełnoletnią pokrzywdzoną K. W. (urodzoną [...] 2004 r.) w dniu 13 czerwca 2022 r. jako świadka małoletniego bez uprzedzenia go o odpowiedzialności karnej (k. 91);

3/ art. 7 k.p.k., gdyż Sąd dał wiarę zeznaniom jednego świadka w sprawie, pokrzywdzonej, której zeznań nie można obdarzyć walorem prawdomówności, gdyż są sprzeczne ze wskazaniami wiedzy, poprawnym, logicznym rozumowaniem i doświadczeniu życiowym – albowiem twierdziła, że cztery zachowania przestępcze miały miejsce co 4 lata - 2012, 2016 i 2020 r., zawsze w nocy, gdy spała na brzuchu i sprawca dotykał ją w miejsca intymne-krocze-wzgórek łonowy zawsze przez ubranie-piżamę, a jak się budziła to on uciekał – wówczas czuła się niekomfortowo.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego uznając, że wyrok jest oczywiście niesprawiedliwy z braku

obiektywnych dowodów jego winy lub uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W kasacji wniesiono także o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego seksuologa prof. L. S. w stosunku do pokrzywdzonej na fakt zaburzeń psychicznych i zaburzeń orientacji seksualnej, które mogły mieć wpływ na treść wyroku.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, Prokuratur Rejonowy w Krasnymstawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Ocena uzasadnienia wyroku Sądu II instancji w porównaniu z treścią zarzutów apelacyjnych nie wskazuje na to, by trafny mógł być zarzut błędnego rozpoznania tych zarzutów (niezależnie od tego, że w kasacji nie został prawidłowo postawiony orzeczeniu Sądu odwoławczego). Nie mogło być uznane za skuteczne w tej sytuacji częściowe powtórzenie zarzutów przedstawionych już raz w ramach apelacji do rozpoznania Sądowi odwoławczemu. Powtarzanie w kasacji tych samych argumentów co w złożonym wcześniej przez stronę zwykłym środkiem odwoławczym (apelacji), stanowi, co do zasady, jaskrawe naruszenie przepisu art. 519 k.p.k. Niniejsza kasacja stanowi typowy przykład polemiki z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji. Co więcej, treść apelacji, do której rzetelnie i prawidłowo ustosunkował się już Sąd odwoławczy, została w znacznym stopniu powielona w formie zarzutów kasacyjnych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego stwierdza się, iż zarzuty naruszenia przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., czy art. 424 k.p.k., jako kierowane w stosunku do orzeczenia sądu I instancji w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie poczynił własnych ustaleń faktycznych, nie mają charakteru kasacyjnego (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 stycznia 2021 r., IV KK 527/20, LEX nr 3114890; z dnia 26 lutego 2020 r., II KK 52/20, LEX nr 3078055; z dnia 18 stycznia 2017 r., III KK*

470/16, LEX nr 2242146; z dnia 11 października 2007 r., V KK 240/07, LEX nr 569192; z dnia 3 kwietnia 2006 r., V KK 307/05, LEX nr 180749).

Można co prawda w kasacji wytykać uchybienie i wyrokowi sądu I instancji, ale warunkiem skuteczności tak skonstruowanego zarzutu jest wykazanie, że uchybienie to przeniknęło do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia. Istotą kasacji jest bowiem wykazanie, że w czasie kontroli odwoławczej doszło do rażących błędów w przebiegu tej kontroli. W szczególności strona może wykazać, że niektóre z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (naruszenie art. 433 § 2 k.p.k.) lub jedynie w sposób niepełny (naruszenie art. 457 § 3 k.p.k.). Oba te zarzuty wymagają nadto wykazania, że uchybienia takie, jeżeli faktycznie wystąpiły - miały istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2019 r., V KK 108/18, LEX nr 2642389; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2019 r., V KK 613/18, LEX nr 2615843*). Wyjątkiem od zakazu podnoszenia tych samych zarzutów w kasacji, co w apelacji, jest więc sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu odwoławczego uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji. Takie „wykazanie” powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (*por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2018 r., V KK 421/17, LEX nr 2488976; z dnia 9 grudnia 2009 r., III KK 192/09, LEX nr 553705; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18, LEX nr 2604055; z dnia 29 stycznia 2019 r., IV KK 783/18, LEX nr 2613541; z dnia 7 czerwca 2017 r., III KK 27/17, LEX nr 2335984; z dnia 7 czerwca 2017 r., III KK 209/17, LEX nr 2335982; z dnia 5 grudnia 2017 r., III KK 289/17, LEX nr 2427119*).

Tymczasem taki przypadek nie miał miejsca w niniejszej sprawie, gdyż Sąd odwoławczy trafnie wykazał w odniesieniu do zarzutów obu apelacji, dlaczego uznał je za bezzasadne. Analiza uzasadnień wyroków Sądów obu instancji nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że zarzuty kasacji są bezpodstawne i stanowią jedynie próbę przedstawienia własnych hipotez, nieznajdujących oparcia

w materiale dowodowym, i że nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. przez te Sądy.

W szczególności, w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich podnoszonych obecnie w uzasadnieniu kasacji kwestii, które prowadzą się do podważenia wiarygodności zeznań pokrzywdzonej. Tej kwestii Sąd odwoławczy poświęcił należytą uwagę, podkreślając, że wbrew stanowisku obrońców, Sąd prawidłowo ocenił wiarygodność złożonych przez pokrzywdzoną K. W. zeznań. Wskazał, że pokrzywdzona nie miała żadnych wątpliwości w toku całego postępowania co do miejsca, czasu, osoby sprawcy oraz wykonywanych wobec niej czynności. Sąd ten odniósł się również do zarzutów dotyczących oceny opinii psychologicznych i psychiatrycznych. W tym aspekcie podkreślił, że wszystkie opinie są tożsame co do twierdzenia, iż pokrzywdzona była zdolna do spostrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, a jej zeznania w sensie psychologicznym mają wymiar wiarygodny, co z pewnością nie dyskredytuje przecież samych opinii biegłych.

Wniesiona kasacja cechuje się poważnymi mankamentami – nie tylko ze strony merytorycznej, ale przede wszystkim formalnej. Jeśli chodzi o stronę formalną, to mimo deklaracji, że skarży wyrok Sądu odwoławczego, w rzeczywistości obrońca swoje zarzuty skierował przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, skoro zarzuca naruszenia art. 7 k.p.k., gdyż ten Sąd czynił ustalenia faktyczne, zaś Sąd odwoławczy własnych ustaleń faktycznych przecież nie czynił. Jedynie zarzut naruszenia art. 170 § 1 i 2 k.p.k. w zb. z art. 192 § 1 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii specjalisty seksuologa został skierowany przeciwko wyrokowi Sądu odwoławczego. Na rozprawie apelacyjnej (k. 610v) wniosek taki złożył obrońca, a Sąd oddalił go na podstawie art. 193 § 1 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. Należy całkowicie podzielić stanowisko Sądu II instancji, że dowód w postaci przeprowadzenia badań i sporządzenia opinii przez L. S. byłby nieprzydatny, powodowałby poważną zwłokę w procesie, a dodatkowo, niewątpliwie był to wniosek spóźniony. Skazany od początku postępowania, jeszcze na etapie śledztwa miał obrońcę, a fakt jego personalnej zmiany po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji z przyczyn oczywistych nie mógł zaburzać rytmiki procesu.

Na negatywną ocenę zasługuje również merytoryczne uzasadnienie tego wniosku przez obrońcę – dlatego zasadnie Sąd II instancji stwierdził, że „zaburzenia psychiczne na tle podwójnej orientacji seksualnej” (a także podnoszona w kasacji „przynależność do środowiska LGBT”) pokrzywdzonej nie wymagają ponownego badania. Biegli w tej sprawie wypowiadali się trzykrotnie na temat stanu psychicznego pokrzywdzonej, zaś obrona nie kwestionowała tych opinii. Obrońca miał też możliwość zadawania pytań biegłej w czasie rozprawy. Podkreślić należy, że przeprowadzone w toku postępowania opinie wydane przez uprawnionych biegłych z zakresu psychologii są kompletne, jasne, wyczerpujące i stanowią wystarczające podstawy do obdarzenia zeznań pokrzywdzonej walorem wiarygodności. Z uwagi na powyższe, brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia w/w przepisów w trakcie postępowania odwoławczego.

Z pewnością nie doszło też do naruszenia art. 190 § 1 k.p.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. Zarzut nie znajduje potwierdzenia w aktach sprawy. Z treści protokołu przesłuchania na karcie 91 wyraźnie wynika, że świadek (pełnoletnia) została pouczona o obowiązku zeznawania prawdy. W chwili przesłuchania w dniu 13 czerwca 2022 r. pokrzywdzona miała ukończone 18 lat (urodzona dnia [...] r.).

Jasno też wynika, że przesłuchanie pokrzywdzonej było prowadzone w trybie art. 185c k.p.k., a nie art. 185a k.p.k. (k. 437). Na marginesie należy wskazać, że Sąd Najwyższy nie ma możliwości powołania biegłego w celu przebadania pokrzywdzonej na okoliczność wskazaną w kasacji - nie prowadzi bowiem postępowania dowodowego, jako sąd prawa, a nie sąd faktu. Wniosek jest więc niedopuszczalny.

Reasumując, nie można było uznać, że w kasacji wskazano na jakiegokolwiek uchybienie, które mogłoby stanowić „rażące naruszenie prawa”, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k. Takie uchybienie musiałoby bowiem spełniać dwie przesłanki: być rażącym, a także mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. „Rażące” naruszenie to takie, które ma charakter wyraźny, niewątpliwy, dający się łatwo stwierdzić, jak również, gdy jego ciężar gatunkowy ma charakter poważny. O „istotnym” zaś wpływie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia można mówić jedynie wtedy, gdy możliwe jest wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie

byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło. Jak już wcześniej podniesiono, z tego rodzaju sytuacją możemy mieć do czynienia wówczas, gdy zarzuty sformułowane w zwykłym środku odwoławczym zostaną w ogóle pominięte przez sąd drugiej instancji [art. 433 § 2 k.p.k.], bądź w sytuacji, w której wprowadzie staną się przedmiotem rozważań sądu odwoławczego, lecz w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny [art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.] – (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 stycznia 2024 r., V KK 485/23, LEX nr 3672343; z dnia 11 grudnia 2023 r., IV KK 455/23, LEX nr 3651918). Tymczasem z przedstawionych powyżej okoliczności jasno wynika, że Sądy obu instancji takiego uchybienia się nie dopuściły.

Podsumowując należy stwierdzić, że nie doszło do podniesionych w zarzutach kasacyjnych naruszeń przepisów dotyczących sposobu dokonywania kontroli apelacyjnej. W rezultacie tej oceny zarzuty kasacyjne jawią się jako całkowicie pozbawione podstaw, a więc należało oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[PGW]

[ms]